

Một Hồi Vợ Chồng

Chương 53 : Chương 53: Tôi tin anh ta

Tình yêu có lẽ thật sự là phải đi qua khảo nghiệm mới có thể điêu khắc lên kim cương, mới có thể chống lại gió thổi mưa xối, mới có thể trải qua những năm tháng phí hoài.

Nhiễm Tô chưa bao giờ nghĩ có một ngày, cô lại tin tưởng người đàn ông đó, cô đã mất đi sức lực để yêu mà vẫn tin tưởng Úy Hành Vân thật lòng.

=====

Hai bên giằng co, Nhiễm Tô nhàn nhạt cười, còn cô gái kia lạnh lùng nhìn cô.

“Chị là ai?”

Tống Tô Tử nhìn người phụ nữ trước mắt, nụ cười nhàn nhạt bình tĩnh, ngưng mắt nhìn mình, khuôn mặt thanh nhã mà trầm tĩnh, ôn hòa như nước, trong bụng cô ta hơi bồn chồn, lòng bàn tay hơi ẩm.

Nhiễm Tô lịch sự lui lại mấy bước, cô gái đó cũng lui lại mấy bước, ánh mắt giống nhau đang nhìn nhau chăm chú, quần áo của Tống Tô Tử không chỉnh tề, có chút mất tự nhiên, Nhiễm Tô lại không chút hoang mang, mỉm cười, thản nhiên nói: “Tôi là vợ anh ta.”

“Sao?” Tống Tô Tử đột nhiên kinh hãi, không cách nào khắc chế cơ thể đang run nhẹ, phản ứng không kịp liền bật câu hỏi.

“Úy Hành Vân.”

Giọng điệu của cô nhàn nhạt, lại ẩn theo sự tôn quý và ngạo nghễ.

Tống Tô Tử nuốt một cái, hít một hơi sâu, ánh mắt khẽ nhếch, mắt nhìn thân thể mình, châm chọc cười nhạt.

“Chị đều thấy rồi, không nói gì sao?”

Nghe vậy, Nhiễm Tô nhếch khóe môi, rũ mắt xuống, nhìn qua cánh cửa khép hờ, ánh mắt trầm tĩnh.

Cô còn nhớ rất rõ cái ngày hấn nói cô không cần chờ hấn về, vì vậy cô không chờ hấn lần nào nữa, những năm gần đây đôi khi cô về muộn mà không nói với hấn, hấn lại luôn ngây ngốc đợi cô, cô biết hấn không ăn tối mà cứ chờ cô, cô cũng không nói tiếng nào, cô nghĩ tới những năm nay, hấn làm mọi chuyện vì cô, lúc tức giận cũng như trẻ con, nhiều tuổi rồi mà luôn trêu chọc với tính tình lạnh nhạt của cô, nghĩ đi nghĩ lại, vẫn thấy cay đắng.

Tống Tô Tử cau mày nhìn người phụ nữ trước mặt đang thất thần, sau đó, cô mỉm cười nhìn qua mình, đôi môi nhẹ nhàng mở ra, nói từng chữ rõ ràng:

“Tôi tin anh ta, anh ta tuyệt đối không phản bội tôi.”

... Tôi tin anh ta, anh ta nói không phải bội tôi lần thứ hai thì sẽ không phản bội tôi lần thứ hai.

Dù cô nhớ sự phản bội rất nhiều năm trước, nhưng vẫn biết rõ, mình tin hấn, hấn nói không là không, hấn nói không đụng vào người phụ nữ nào khác cũng sẽ không đụng vào người phụ nữ nào khác ngoài mình.

Không giống năm đó, hấn sẽ không làm, mà cô cũng tin tưởng hấn. Không biết tại sao, chỉ là chắc chắn như vậy.

“...” Người nọ mím môi không lên tiếng, một hồi lâu, cười lạnh nói, “Chưa thấy người vợ nào như chị, nên nói chị nhu nhược hay nên nói chị thông minh?”

“Tôi nghĩ, cô nên nói tôi thông minh, chồng của tôi chính là chồng của tôi, ít nhất bây giờ vẫn là, anh ta sẽ không phản bội tôi, tôi cũng tin anh ta sẽ không, phản bội sẽ phải trả cái giá rất lớn, tôi nghĩ anh ta sẽ không sẵn lòng tiếp nhận cái giá đó.”

Nhiều năm như vậy, người đàn ông kia đã có kinh nghiệm, cô nhớ lúc

hắn say rượu kéo vạt áo cô không chịu buông, cô không khỏi khẽ lắc đầu cười nhạt, ngực gợn đau, rõ ràng cô còn nhớ vết thương hắn để lại cho cô, nhưng không hiểu sự yêu thương, nỗi thấp thỏm lo sợ của hắn những năm nay.

Nghe vậy, Tống Tô Tử khẽ run lên, lão đảo vài bước, khóe miệng cũng không nhếch cao khí thế như vừa rồi, tay run run nắm nút áo của mình, cô cúi đầu, hạ mắt nói: “Tôi không biết vợ của Úy đồng là người như chị.”

Cô cũng không ngờ, hắn say rượu như vậy mà vẫn có thể từ chối mình...

Hôm nay hắn phát cuồng tới phòng làm việc, lấy tất cả loại rượu có nồng độ cao trong tủ uống vào bụng, cô vốn sắp tan làm, nhưng thấy hắn đến nên muốn ở lại cùng hắn, yên lặng đứng ngoài cửa phòng.

Cô thấy khuôn mặt tuấn mỹ của hắn chứa đựng nụ cười khổ, cô thấy hắn buồn bã, thấy hắn ngã xuống phòng làm việc, nằm ở đó mà nghẹn ngào, thậm chí còn nghe thấy tiếng khóc nén nhịn của hắn, làm cô có thêm can đảm.

Khi đó cô nghĩ, rốt cuộc là người phụ nữ như thế nào mới có thể khiến người đàn ông này thất bại đến mức này, thấy hắn đau lòng, cô cũng đau lòng thấu tận xương tủy, người đàn ông kiên cường, kiêu ngạo như hắn mà hôm nay lại uống rượu trong phòng làm việc đến mệt mỏi vô lực.

Mắt thấy đã muộn, cô yên lặng đến gần hắn, chỉ nghe thấy đôi môi mỏng của hắn thều thào những tiếng không rõ.

Cô ghé sát lại, nghe được đó là...

“Tô Tử... Tô Tử...”

Cô cho rằng hắn gọi mình, “Tô Tử”, cô lập tức mừng rỡ như điên, ôm hắn nói đi nói lại, em ở đây, em ở đây, em vẫn luôn ở đây.

Cô dùng hết sức lực ôm hắn lão đảo đến giường nghỉ, quần áo của hắn đã sớm tán loạn, lộ ra làn da màu đồng rắn chắc ở cổ, cô mấp máy môi,

tiến lại gần, không thể kềm chế xoa lên gương mặt hần, môi hần, cổ hần. Da hần rất nóng, nóng đến mức cô muốn liều lĩnh.

Vì vậy, cô cởi quần áo ra, cũng cởi quần áo trên người hần, dán vào lồng ngực phập phồng không ngừng của hần, hôn hần vụng về.

Úy Hành Vân uống rất nhiều rượu, nhưng không đến mức mất đi lý trí, hần có thể cảm giác được một đôi tay dao động trên người hần, trêu chọc hần, nhưng hần không vọt lên dục vọng mà là bối rối, hần sợ, hần sợ mình tái phạm sai lầm, hần sợ mình lại phạm phải sai lầm không thể tha thứ một lần nữa, hần đã hận không thể xử tử mình của năm đó, sao có thể làm điều có lỗi nữa!

Hô hấp nặng nề, hần cưỡng chế đẩy người nọ ra, cố gắng mở to mắt thấy rõ ràng người đó, đôi mắt giống nhau, nhưng đôi mắt đó không phải trong trẻo lạnh lùng, lòng hần run lên, lấy tay đẩy cô ta, lạnh lùng nói: “Đừng đụng vào tôi.”

Tống Tô Tử kinh hãi, nhìn đôi mắt mơ màng cố gắng tỉnh táo kia, nhẹ nhàng nói: “Là em, em là Tô Tử, vừa rồi anh đã gọi tên em mà.”

“Không phải, cô không phải là Tô Tử của tôi, đừng đụng vào tôi, không được đụng vào tôi, cô ấy sẽ tức giận, cô ấy sẽ không vui...” Vì say rượu nên hần nói không rõ ràng, tiếng nói trầm thấp, bướng bỉnh vang lên.

Rất nhiều năm, hần ngày càng hiểu, thì ra trên thế giới này thật sự có duy nhất, khi hiểu mình không thể mất đi mới biết, có nhiều thứ không thể thay thế được.

Cô không yêu hần, hoặc là đã từng yêu, nhưng điều đó lúc này không còn là vấn đề phức tạp với hần, hần chỉ không muốn cô rời đi, hần sợ cô mất hứng, thậm chí hần nghĩ, từng yêu thì từng yêu, ít nhất hần có thể giữ lấy cô cũng là tốt rồi.

Trong lúc mê mẩn, hô hấp nặng nề, suy nghĩ mơ hồ, Tống Tô Tử chưa từ bỏ ý định khiêu khích, hần vẫn dùng hết sức từ chối cô, hần lật người, úp mặt vào gối, không chống lại được cơn buồn ngủ, vì vậy rốt cuộc cô không làm được bất cứ chuyện gì.

Hắn say rượu mà vẫn từ chối cô, thời khắc đó tinh thần cô sa sút, thờ dãi, nhưng vẫn tham luyến dán vào người hắn, vuốt ve ngũ quan như điêu khắc của hắn...

Một hồi lâu, cho đến khi cô phát hiện người phụ nữ kia cười lạnh nhạt nhìn mình qua khe cửa, chằm chọc mộng tưởng của cô, cô lạnh lùng hỏi chị ta là ai, muốn lấn áp khí thế, nhưng không ngờ chị ta lại ung dung đáp: “Tôi là vợ của anh ta.”

Chị là vợ của Úy Hành Vân? Cô tưởng chị sẽ nổi điên, sẽ quát mắng, nhưng không hề, chị vẫn bình tĩnh cười nhạt nhìn cô, nói cho cô biết, mình tin hắn, tin chồng của mình...

Trong nháy mắt, cô chỉ có thể thảm hại rũ mắt xuống, dần dần mềm nhũn trước sự tĩnh táo ôn hòa của người phụ nữ đó.

“Úy đồng, một mực chờ chị...” Cô không biết nên nói cái gì, không ngờ vừa mở miệng lại nói câu này, thảm mắng mình vô dụng, Tống Tô Tử khổ sở cắn môi.

“Tôi biết, cảm ơn, cô có thể đi.” Nhiễm Tô thản nhiên nói, cao quý và ưu nhã, sau đó nghiêng người đi vào phòng.

Trong phút chốc lướt qua, cô cúi đầu gọi nhẹ: “Tô Tử!”

Nhiễm Tô quay đầu lại, gương cao mày hỏi: “Sao vậy?”

“Thì ra là như vậy...” Thì ra tên chị cũng đọc như vậy, thân thể như đã vô lực, cô ấp úng trả lời, “Không có gì, tôi chỉ muốn hỏi, chữ cuối trong tên của chị viết thế nào?”

“Tử. ‘Tử’ trong hài tử (con trai).” Mặc dù có chút kinh ngạc, Nhiễm Tô vẫn lịch sự trả lời.

Úy Hành Vân hay gọi chị là Tô Tử, chữ tử trong hài tử (con trai), còn tên của Tống Tô Tử thì chữ Tử viết khác, nghĩa là màu tím, chỉ đồng âm.)

Chỉ thấy mặt người nọ tái nhợt, lão đảo vài bước, nhanh chóng xoay người rời đi, trong miệng nỉ non: “Thì ra là, thì ra là, Úy đồng, anh thực

sự yêu chị ấy như vậy...”

Lòng đau như bị xé rách, gió lạnh ngoài cao ốc thổi vào người, Tống Tô Tử cảm thấy buồn cười, đây thật là một cái tên hay, hẳn từng tán thưởng trước mặt cô như vậy, nhưng chỉ vì người phụ nữ hẳn luôn nghĩ tới...

LINK Truyện:

Một Hồi Vợ Chồng <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/mot-hoi-vo-chong-3791135.html>

LINK Chương này:

Chương 53: Tôi tin anh ta <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/mot-hoi-vo-chong-3791135/chuong-53.html>